

Arrest

nr. 296 451 van 27 oktober 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165/2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 16 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 8 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. VAEREWYCK en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 16 maart 2022, diende op 17 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd tevens ingediend in hoofde van haar twee minderjarige kinderen.

1.2. De vingerafdrukken van verzoekster werden op 9 februari 2020 geregistreerd in Estland (Eurodac), waar zij volgens haar verklaringen via gezinshereniging toegang kreeg tot het grondgebied. Zij heeft er een verzoek om internationale bescherming ingediend, waarna de subsidiaire bescherming werd toegekend aan verzoekster, alsook aan haar twee kinderen.

1.3. Op 8 september 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in hoofde van verzoekster en haar kinderen. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 8 september 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

Uw persoonlijk onderhoud met een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) in het kader van uw verzoek om internationale bescherming vond plaats op 2 augustus 2022 van 11.10 uur tot 12.30 uur op de zetel van het CGVS. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u bijgestaan door een tolk die het Tigrinya machtig is. Uw advocaat, meester Gaétan Vaerewyck, was aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Eritrese nationaliteit te beschikken. U bent christen-orthodox en behoort tot de Tigrinya etnie. U spreekt zowel Tigrinya als een beetje Amhaars en Engels. U heeft twee broers, een zus en een halfzus langs vaderszijde. U bent gehuwd en hebt twee kinderen.

U bent geboren op (x.x.) 1982 te Adi Kwita (subzoba Segeneyti, zoba Debub). Op zevenjarige leeftijd verhuisde u naar Adi Keyih (zoba Debub). In 2000 beëindigde u uw secundaire scholing in Sawa. De daaropvolgende vijf jaren vervulde u uw dienstplicht als kok voor het leger in Sawa en Assab. Op 25 april 2006 ging u een religieus huwelijk aan te Adi Keyih met B.W.B. U woonde in Adi Keyih en werkte soms in het winkeltje van uw familie. Op 19 februari 2007 en 25 januari 2010 werden respectievelijk uw zoon E.B.W. en dochter E.B.W. geboren. Eveneens in 2010 overleed uw vader. Begin 2016 ontvluchtte uw echtgenoot het land. Vervolgens werd u gearresteerd en twee dagen vastgehouden. Later werd uw rantsoenkaart afgenomen, waardoor u met uw kinderen naar uw moeder verhuisde. Op 6 december 2018 kreeg uw man in Estland de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Een viertal maanden later ontvluchtten u en uw kinderen het land. Jullie gingen illegaal de Eritrees-Ethiopische grens over en werden opgevangen in het Hintsats vluchtelingenkamp. In juli 2019 reisden jullie verder naar Addis Abeba. Daar startte u de gezinsherenigingsprocedure op. In februari 2020 gebruikten jullie de afgeleverde laissez-passers en visa voor een vlucht van Addis Abeba naar Tallinn. Op 9 februari 2020 verzocht u internationale bescherming bij de Estse autoriteiten. Precies een maand later werd uw verzoek ingewilligd.

U woonde met uw echtgenoot en twee kinderen in een eenkamerappartement. Jullie kregen een financiële toelage van de overheid. In Tallinn ervaarden jullie racisme en discriminatie vanwege de Estse burgers. Als u zich neerzette in de bus of kerk, gingen de mensen elders zitten. Tijdens een misviering werd u door de verantwoordelijke opgedragen om de kerk te verlaten. Ook op straat werd u gemeden. Uw kinderen werden op school door de andere leerlingen gepest en gemeden. Uw man kaartte het probleem aan bij zijn sociaal assistent en zij bespraken de situatie met de schooldirectie en leraren. Het onderwijspersoneel was bereid te helpen, maar kon het pestgedrag niet stoppen. U werd opgeroepen om een taalcursus te volgen, maar nam hieraan geen deel omwille van de stress waarmee u kampte. U ging naar de dokter en hij stelde vast dat u een hoge bloeddruk heeft. U kreeg medicatie. Uw echtgenoot vond een job in Hotel Telegraph als assistent-receptionist. Hij werkte er twee maanden, maar moest stoppen omwille van de pandemie. Hij kreeg een werkloosheidsuitkering en kon in het najaar van 2021 zijn job hervatten. Een viertal maanden later nam hij ontslag.

U contacteerde uw neef H.Y.G., die als erkend vluchteling in België leeft. Hij vertelde dat het leven hier normaal is en de kinderen ook een normale schooltijd hebben. U besloot naar België te komen. In maart 2022 verliet u Estland met uw gezin. Jullie reisden met de bus via Letland, Litouwen, Nederland en Duitsland naar België. De reis nam een aantal dagen in beslag. U arriveerde in België op 16 maart 2022 en diende voor u en uw twee kinderen een verzoek om internationale bescherming in op 17 maart 2022. Uw echtgenoot verzocht die dag ook internationale bescherming.

U vernietigde uw Estse verblijfsdocumenten. U legt volgende stukken neer om uw verzoek te staven: (1) uw originele identiteitskaart (nr. (...)), afgeleverd te Adi Keyih op 18 december 2015, (2) de originele Eritrese identiteitskaart (nr. (...)) van uw man, afgeleverd op 7 september 1999, (3) uw originele religieuze huwelijksakte (nr. (...)), opgesteld te Adi Keyih op 25 april 2006, (4) de originele doopakte (nr. (...)) van uw zoon, opgesteld te Adi Keyih op 1 april 2007, en (5) de originele doopakte (nr. (...)) van uw dochter, opgesteld te Adi Keyih op 18 april 2010.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, uw verklaringen en documenten van Eurodac, blijkt dat u reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk, Estland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst moet verwezen worden naar de geldigheid van uw beschermingsstatuut in Estland. U verklaarde dat u er internationale bescherming en verblijfsdocumenten kreeg (notities persoonlijk onderhoud dd. 2 augustus 2022 (verder 'notities'), p. 8). Uit de Eurodac-fiche, gelinkt aan uw vingerafdrukken, blijkt dat u inderdaad een statuut werd verleend op 9 maart 2020. Bij aankomst in België ontdeed u zich van uw Estse verblijfsdocumenten (notities, p. 10). Er moet worden opgemerkt dat het feit dat u zich ontdeed van uw verblijfsdocumenten niet betekent dat uw beschermingsstatus in Estland niet meer geldig zou zijn. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in het beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat u niet zou kunnen terugkeren naar Estland, en dat u uw verblijfsvergunning niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Verder blijkt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Estland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op vlak van racisme, uitsluiting, gezondheid en werkgelegenheid. U verklaarde dat u en uw gezin worden gemeden in de openbare ruimte. U sprak over isolatie, mensen die uw begroeting niet beantwoordden en zich afstandelijk gedroegen. U werd tijdens een misviering opgedragen de kerk te verlaten. Ook uw kinderen voelden zich uitgesloten op hun school, omdat de andere leerlingen niet met hen wilden praten of spelen (notities, p. 7). Er moet worden opgemerkt dat de betrokken Estse instanties zich behulpzaam opstelden in deze problematiek. De sociaal assistent van uw echtgenoot vergezelde hem naar een gesprek met de schooldirectie en leerkrachten. Het onderwijspersoneel was bereid uw kinderen te helpen: "zij probeerden wel, maar het zijn de kinderen die niet gewend zijn om zo dichtbij een andere kleur te zitten" (notities, p. 10). Daarnaast werd vastgesteld dat u geen opzoekwerk verrichtte naar het bestaan van een Eritrese gemeenschap in Estland. Evenmin zocht u naar organisaties die u zouden kunnen bijstaan (notities, p. 9-10). Tot slot kunnen de door u beschreven gevallen van racisme en isolatie niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Sociale uitsluiting, discriminatie en mogelijke uitingen van afkeer ten opzichte van mensen met een andere huidskleur, ofschoon moreel verwerpelijk en afkeurenswaardig, zijn op zich onvoldoende zwaarwichtig om te worden gekwalificeerd als een systematische en persoonsgerichte vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Om tot toekenning

van internationale bescherming te leiden, moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn zodat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het gastland ondraaglijk wordt en waartegen de staat niet wil of kan beschermen. Dit is in casu niet het geval en blijkt bijvoorbeeld uit de behandeling van uw medische problemen. U verklaarde te kampen met stress en een hoge bloeddruk (notities, p. 7). Hiervoor kon u beroep doen op een arts en medicatie verkrijgen (notities, p. 9). Daarnaast moet worden opgemerkt dat gezondheidsproblemen an sich niet ressorteren onder de criteria van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals gedefinieerd in respectievelijk artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische problemen dient een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht te worden aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Wat uw toegang tot de arbeidsmarkt betreft, blijkt dat u geen enkele stap zette in uw zoektocht naar werk. Het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Estland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen, neemt niet weg dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze rechten uit te oefenen. Wanneer u hierover werd bevraagd, wees u naar de taalbarrière. Nochtans beschikt u over de mogelijkheid om taallessen Engels en/of Estisch te volgen, waardoor u (beter) zou kunnen communiceren met uw sociaal assistent en potentiële toekomstige werkgevers. Deze vaststelling wordt versterkt door het feit dat uw echtgenoot via zijn sociaal assistent en door zijn kennis van het Engels een vaste baan bij een hotel kon bekomen (notities, p. 8). Het feit dat u geen werk hebt gezocht, impliceert dus niet dat u in de onmogelijkheid verkeert om werk te vinden.

Er wordt vastgesteld dat u geconfronteerd werd met uitingen van racisme en uitsluiting. Het is echter aan u om te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek uzelf betreffen en die ertoe zouden kunnen leiden dat u bij terugzending naar Estland, wegens uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt. Uit uw profiel en persoonlijke situatie kan geen bijzondere kwetsbaarheid worden afgeleid. In dit verband wordt vooreerst verwezen naar uw hoedanigheid als volwassen vrouw die een diploma secundair onderwijs behaalde en werkervaring opdeed als kok en winkelmedewerker (notities, p. 4-5). In Estland kreeg u de mogelijkheid om taallessen te volgen. U ging hier echter niet op in omwille van de stress waarmee u kampte (notities, p. 9). Er wordt nogmaals benadrukt dat u zelf de nodige stappen moet zetten om uw rechten uit te oefenen als begunstigde van internationale bescherming. U verbleef in een huurwoning die (deels) werd bekostigd door de overheid. Daarenboven kreeg u een maandelijkse financiële toelage waarmee u basisproducten zoals voedsel en kledij kon kopen. Uw echtgenoot had een vaste baan en kreeg een uitkering in de periodes waarin hij werkloos was (notities, p. 8).

U kende geen andere persoonlijke problemen in Estland. Uw vertrek was hoofdzakelijk ingegeven door uw kinderen. U verliet het land omdat u hen gelukkig wil zien (vragenlijst CGVS dd. 1 april 2022, punt 3, vraag 9). Uw kinderen gingen naar school, maar voelden zich uitgesloten (verklaring DVZ dd. 1 april 2022, vraag 27): "dat is de reden waarom ik en mijn kinderen hier zijn. Om vrij te zijn van stress, om de kinderen naar school te laten gaan en sociale contacten te laten hebben, want zonder sociale contacten is het leven waardeloos" (notities, p. 7). Zodoende wordt besloten dat u in Estland beschikte over onderwijs, gezondheidszorg, een woning en een financiële toelage. Er werden u eveneens taallessen aangeboden. U bent een volwassen vrouw die in gezinsverband leeft en over de nodige zelfredzaamheid beschikt om in Estland een leven uit te bouwen. Uw vertrek is niet ingegeven door politieke of economische, maar door persoonlijke motieven, met name de wens voor een sociaal leven. U bevestigde nog dat Estland wel degelijk een veilig land is (notities, p. 11).

U bent er niet in geslaagd het vermoeden te weerleggen dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Estland geëerbiedigd worden. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De vijf door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Zowel de identiteitskaarten van u en uw echtgenoot als uw huwelijksakte en de doopaktes van uw kinderen ondersteunen uw verklaringen omtrent jullie Eritrese nationaliteit. De herkomst van u en uw gezin wordt niet betwist, maar vormt evenmin het onderwerp van uw verzoek om internationale bescherming. Jullie kennen immers reeds internationale bescherming in Estland voor jullie persoonlijke problemen in Eritrea.

Volledigheidshalve dient aangestipt te worden dat het dossier van uw echtgenoot B.W.B. eveneens werd afgesloten met een niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.
Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Estland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster stelt vooreerst dat de bestreden beslissing niet werd ondertekend. Nu niet geweten is door wie de bestreden beslissing werd genomen, is deze ook niet rechtsgeldig.

Voorts meent verzoekster dat een terugkeer naar Estland niet mogelijk is.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat Dhr. W.B. gestudeerd heeft en het Engels machtig is maakt nog niet dat hij hierdoor zijn rechten volledig kan uitoefenen in de terughoudende Estse samenleving, welke er ingevolge de houding t.a.v. vreemdelingen zelf voor zorgt dat er geen mogelijkheid is tot sociale interactie.

Tevens noodzaakt de tewerkstelling van Dhr. W.B. in een hotel met voornl. buitenlanders en voertaal Engels, dit evenmin.

Financieel:

Dhr. W.B. en Mevr. T. werd beperkte huisvesting voor hun grote gezin verschaft: “een appartement met één slaapkamer en één zitkamer, allemaal samen”.

De huur bedroeg 600 EUR/m inclusief elektriciteit, hetgeen bijna het integrale budget van het gezin omvat.

Tevens was de uitkering van de overheid niet (gedeeltelijk) te cumuleren met werk.

De uitkering zelf was in ieder geval ontoereikend om nog maar alleen in huisvesting te voorzien: “U kreeg in totaal €390 uitkering als gezin en de huur bedroeg €600. Dus hoe werd dat geregeld?”

Er was beperkte overheidssteun om toch huisvesting te kunnen behouden alsook te voorzien in basisproducten (voedsel en kledij).

Dit impliceert dat het gezin in feite onder de drempel van de menselijke waardigheid leefde.

Er werd immers enkel bijgesprongen indien één en ander ontoereikend was.

Kinderen:

Uit al het aangehaalde door Dhr. W.B. en Mevr. T. blijkt dat één van de hoofdredenen voor het vertrek uit Estland de kinderen zijn.

Deze laatste werden immers constant en geheel onnodig beschimpt en uitgesloten door de lokale bevolking, gemoedsrust, toekomstperspectief, e.d.

De ontwikkeling van de minderjarige kinderen en hun mentaal welzijn, dienen verkozen te worden boven elk andere materieel element qua ondersteuning.

Isolatie: Louter gezien hun huidskleur worden de ouders en de kinderen uitgesloten gedurende het dagdagelijks leven: verlaten kerk, niet spelen met klasgenoten, vermijden in de omgang, e.d.

Dat er door een sociaal assistent een gesprek met de schooldirectie werd georganiseerd om dit te bespreken, is geenszins afdoende om deze zwaarwichtige persoonlijke deprivatie recht te trekken.”

2.2. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonde dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).”

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoekster internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Estland. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat: *“Uit de elementen die voorhanden zijn, uw verklaringen en documenten van Eurodac, blijkt dat u reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk, Estland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.”*

Verzoekster betwist deze motivering evenmin in haar verzoekschrift, noch brengt zij informatie bij waaruit blijkt dat zij thans niet langer internationale bescherming zou genieten in Estland. Verzoekster bevestigt ter terechtzitting dat de kinderen eveneens internationale bescherming genieten in Estland.

2.3. Wat verzoeksters betoog betreft omtrent de niet ondertekende beslissing, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing met handtekening van de adjunct-commissaris zich bevindt in het administratief dossier. De Raad merkt nog op dat verzoekster en haar advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik konden maken van hun inzagerecht bij de Raad en hadden aldus de mogelijkheid ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier.

2.4. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat gaat dat Estland en alle andere EU-lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 84-85 e.v.). Verzoekster kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer zij aantoonde dat de door Estland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Estland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoeksters terugkeer naar Estland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekster niet in staat is om te voorzien in haar meest

elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 90 e.v.).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonbaar dat haar levensomstandigheden in Estland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak.

Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift de moeilijkheden die haar gezin ondervond in Estland. Echter, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoekster niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 91).

De Raad herneemt de motieven van de bestreden beslissing aangaande de levensomstandigheden van verzoekster en haar gezin in Estland:

“Verder blijkt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Estland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op vlak van racisme, uitsluiting, gezondheid en werkgelegenheid. U verklaarde dat u en uw gezin worden gemeden in de openbare ruimte. U sprak over isolatie, mensen die uw begroeting niet beantwoordden en zich afstandelijk gedroegen. U werd tijdens een misviering opgedragen de kerk te verlaten. Ook uw kinderen voelden zich uitgesloten op hun school, omdat de andere leerlingen niet met hen wilden praten of spelen (notities, p. 7). Er moet worden opgemerkt dat de betrokken Estse instanties zich behulpzaam opstelden in deze problematiek. De sociaal assistent van uw echtgenoot vergezelde hem naar een gesprek met de schooldirectie en leerkrachten. Het onderwijspersoneel was bereid uw kinderen te helpen: “zij probeerden wel, maar het zijn de kinderen die niet gewend zijn om zo dichtbij een andere kleur te zitten” (notities, p. 10). Daarnaast werd vastgesteld dat u geen opzoekwerk verrichtte naar het bestaan van een Eritrese gemeenschap in Estland. Evenmin zocht u naar organisaties die u zouden kunnen bijstaan (notities, p. 9-10). Tot slot kunnen de door u beschreven gevallen van racisme en isolatie niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Sociale uitsluiting, discriminatie en mogelijke uitingen van afkeer ten opzichte van mensen met een andere huidskleur, ofschoon moreel verwerpelijk en afkeurenswaardig, zijn op zich onvoldoende zwaarwichtig om te worden gekwalificeerd als een systematische en persoonsgerichte vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Om tot toekenning van internationale bescherming te leiden, moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn zodat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het gastland ondraaglijk wordt en waartegen de staat niet wil of kan beschermen. Dit is in casu niet het geval en blijkt bijvoorbeeld uit de behandeling van uw medische problemen. U verklaarde te kampen met stress en een hoge bloeddruk (notities, p. 7). Hiervoor kon u beroep doen op een arts en medicatie verkrijgen (notities, p. 9). Daarnaast moet worden opgemerkt dat gezondheidsproblemen an sich niet ressorteren onder de criteria van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals gedefinieerd in respectievelijk artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische problemen dient een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht te worden aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Wat uw toegang tot de arbeidsmarkt betreft, blijkt dat u geen enkele stap zette in uw zoektocht naar werk. Het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Estland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen, neemt niet weg dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze rechten uit te oefenen. Wanneer u hierover werd bevraagd, wees u naar de taalbarrière. Nochtans beschikt u over de mogelijkheid om taallessen Engels en/of Estisch te volgen, waardoor u (beter) zou kunnen communiceren met uw sociaal assistenten potentiële toekomstige werkgevers. Deze vaststelling wordt versterkt door het feit dat uw echtgenoot via zijn sociaal assistent en door zijn kennis van het Engels een vaste baan bij een hotel kon bekomen (notities, p. 8). Het feit dat u geen werk hebt gezocht, impliceert dus niet dat u in de onmogelijkheid verkeert om werk te vinden.

Er wordt vastgesteld dat u geconfronteerd werd met uitingen van racisme en uitsluiting. Het is echter aan u om te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek uzelf betreffen en die ertoe zouden kunnen leiden dat u bij terugzending naar Estland, wegens uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt. Uit uw profiel en persoonlijke situatie kan geen bijzondere kwetsbaarheid worden afgeleid. In dit verband wordt vooreerst verwezen naar uw hoedanigheid als volwassen vrouw die een diploma

secundair onderwijs behaalde en werkervaring opdeed als kok en winkelmedewerker (notities, p. 4-5). In Estland kreeg u de mogelijkheid om taallessen te volgen. U ging hier echter niet op in omwille van de stress waarmee u kampte (notities, p. 9). Er wordt nogmaals benadrukt dat u zelf de nodige stappen moet zetten om uw rechten uit te oefenen als begunstigde van internationale bescherming. U verbleef in een huurwoning die (deels) werd bekostigd door de overheid. Daarenboven kreeg u een maandelijkse financiële toelage waarmee u basisproducten zoals voedsel en kledij kon kopen. Uw echtgenoot had een vaste baan en kreeg een uitkering in de periodes waarin hij werkloos was (notities, p. 8).

U kende geen andere persoonlijke problemen in Estland. Uw vertrek was hoofdzakelijk ingegeven door uw kinderen. U verliet het land omdat u hen gelukkig wil zien (vragenlijst CGVS dd. 1 april 2022, punt 3, vraag 9). Uw kinderen gingen naar school, maar voelden zich uitgesloten (verklaring DVZ dd. 1 april 2022, vraag 27): "dat is de reden waarom ik en mijn kinderen hier zijn. Om vrij te zijn van stress, om de kinderen naar school te laten gaan en sociale contacten te laten hebben, want zonder sociale contacten is het leven waardeloos" (notities, p. 7). Zodoende wordt besloten dat u in Estland beschikte over onderwijs, gezondheidszorg, een woning en een financiële toelage. Er werden u eveneens taallessen aangeboden. U bent een volwassen vrouw die in gezinsverband leeft en over de nodige zelfredzaamheid beschikt om in Estland een leven uit te bouwen. Uw vertrek is niet ingegeven door politieke of economische, maar door persoonlijke motieven, met name de wens voor een sociaal leven. U bevestigde nog dat Estland wel degelijk een veilig land is (notities, p. 11)."

De Raad merkt op dat verzoeksters verweer in haar verzoekschrift zich in wezen beperkt tot een herhaling van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Namelijk dat er problemen waren op vlak van taal, het voorzien in een bepaalde levensstandaard alsook dat haar gezin geconfronteerd werd met racisme en uitsluiting of isolatie. Hiermee doet zij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waarbij zij echter geheel in gebreke blijft. Gezien de motieven in de bestreden beslissing niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij en de kinderen zich niet langer kunnen beroepen op de internationale bescherming die reeds werd toegekend in Estland.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP